

5^e zondag, jr. C, Xaveriuskerk,

Jes. 6, 1-8; Ps. 138, 1-5.7-8; 1 Kor. 15, 1-11; Lc. 5, 1-11

Pater Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, zijn er wel eens momenten geweest in uw leven, waarop u God heel nabij ervoer? Ik hoop het van harte voor u en ook dat u deze momenten kunt koesteren.

Vandaag horen we de heilige Paulus verkondigen over een heel intense godservaring die hij heeft meegemaakt. Paulus heeft, net als u, Jezus nooit als mens ontmoet. Toch verkondigt hij na zijn bekering het Evangelie. Hij schrijft dat Jezus na zijn dood is verschenen aan Kefas, dit is Petrus, en daarna aan de twaalf apostelen. Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd personen tegelijk.

Paulus vertelt in alle bescheidenheid, maar toch ook fier, jaren nadat de verrezen Heer ook aan hem is verschenen. Hij noemt zichzelf de minste van de apostelen en zelfs een misgeboorte. Maar hij zegt erbij, dat hij harder heeft gewerkt dan alle anderen, niet door hemzelf, maar door de genade van God die met hem was.

De profeet Jesaja, we hoorden hem in de eerste lezing, heeft een heel andere ervaring van God gehad. Hij kende Christus niet, maar hij zag in een visioen de Heer, gezeten op een troon en omringd door engelen. Hij hoorde engelen roepen: 'Heilig, heilig, heilig de Heer der hemelse machten.'

Net als Paulus reageert hij met de erkenning van de eigen beperking. 'Ik ben een mens met onreine lippen en ik woon te midden van een volk met onreine lippen.' Deze episode, die bekend staat als de roeping van Jesaja, moet zich hebben afgespeeld ca. 740 voor Christus, dat weten we vanwege de vermelding van koning Uzzia. Wat volgt is een mystieke ervaring van een engel die zijn mond aanraakt met een gloeiende kool, waarmee zijn misstappen vergeven worden. Dit gebaar is uniek, maar de vergeving is universeel. God komt ons tegemoet, juist in onze zwakheid. Hij weet dat wij maar beperkte mensen zijn met beperkte mogelijkheden. Toch antwoordt Jesaja: 'Hier ben ik, zend mij!' En hij zal gaan, als een grote profeet die zijn volk moed inspreekt.

Beste mensen, in onze tijd roept Jezus ons nog steeds. Zoals Hij sprak tot Simon: 'Wees niet bevreesd, voortaan zult ge mensen vangen.' Simon Petrus antwoordt, wanneer hij de netten vol met vis ziet: 'Heer, ga van mij weg, want ik ben een zondig

mens.' Maar de Heer gaat niet van hem weg. Zo ook roept Jezus nog steeds mensen tot hem.

Voor mij was dat destijds, nu alweer bijna vijftientig jaar geleden, door een duidelijke weg te wijzen van het priesterschap en het religieuze leven. De omstandigheden van de tijd, die soms moeilijk zijn, die spelen dan toch niet zo'n grote rol. Wanneer je ervaart dat de Heer je roept, dan kan het antwoord niet anders zijn dan: 'Hier ben ik, zend mij!'

In het kader van het synodale proces dat de kerkgemeenschap overal in de wereld aan het gaan is, is die zending van ieder van ons, die deel uitmaakt van het lichaam van de kerk, van groot belang. We kunnen van elkaar leren, we hebben elkaar nodig en wanneer we naar elkaar luisteren kunnen we elkaar ook helpen wanneer er zich problemen voordoen.

De Heer roept mensen tot het huwelijksleven, tot het gezinsleven, of tot een leven dienstbaar aan andere mensen. Wij hebben een verscheidenheid aan gaven en die komen vooral dan tot ontplooiing, wanneer we de Heer in ons zijn werk laten doen, wanneer de genade van God in ons werkzaam is.

Dan is het inderdaad alsof Jezus in levenden lijve tot ons komt, zoals wij ook vieren in de Eucharistie, in de gedaante van brood en wijn.

Wij mogen erop hopen dat Jezus zal wederkomen in glorie om te oordelen over levenden en doden. Dat belijden we in de geloofsbelijdenis, al eeuwenlang. En aan zijn Koninkrijk zal geen einde komen. Amen.